

C-264/08. sz. ügy

Belgische Staat
kontra
Direct Parcel Distribution Belgium NV
(a Hof van Cassatie [Belgium]
által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Közösségi Vámkódex – Vámtartozás – Vámösszeg – 217. és 221. cikk – A Közösségek saját forrásai – 1150/2000/EK, Euratom rendelet – 6. cikk – A vámösszeg adóssal való közlést megelőző könyvelésbe vételének követelménye – A »jogszabály szerinti« összeg fogalma”

A Bíróság ítélete (második tanács), 2010. január 28. I - 736

Az ítélet összefoglalása

1. Az Európai Közösségek saját forrásai – Behozatali vagy kiviteli vámok utólagos beszedése (2913/92 tanácsi rendelet, 217. cikk, (1) bekezdés és 221. cikk, (1) bekezdés)

I - 731

2. *Az Európai Közösségek saját forrásai – Behozatali vagy kiviteli vámok utólagos beszédése (2913/92 tanácsi rendelet, 217. cikk, (1) bekezdés és 221. cikk, (1) bekezdés, valamint 1150/2000 tanácsi rendelet, 6. cikk)*
3. *Az Európai Közösségek saját forrásai – Behozatali vagy kiviteli vámok utólagos beszédése – A vámösszeg adóssal való közlést megelőző könyvelésbe vételének követelménye (2913/92 tanácsi rendelet, 221. cikk, (1) bekezdés)*
4. *Az Európai Közösségek saját forrásai – Behozatali vagy kiviteli vámok utólagos beszédése – A vámösszeg adóssal való közlést megelőző könyvelésbe vételének követelménye (2913/92 tanácsi rendelet, 217. cikk)*
5. *Az Európai Közösségek saját forrásai – Behozatali vagy kiviteli vámok visszatérítése vagy elengedése – A vámösszeg adóssal való közlést megelőző könyvelésbe vételének követelménye (2913/92 tanácsi rendelet, 217. cikk, (1) bekezdés és 221. cikk, (1) bekezdés)*
6. *Az Európai Közösségek saját forrásai – Behozatali vagy kiviteli vámok visszatérítése vagy elengedése – A vámösszeg adóssal való közlést megelőző könyvelésbe vételének követelménye (2913/92 tanácsi rendelet, 221. cikk, (1) és (3) bekezdés, valamint 236. cikk, (1) bekezdés, első albekezdés)*

1. A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92 rendelet 221. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a beszédendő vám összegének az e bekezdés szerinti „könyvelésbe vétele” megegyezik ezen összegnek az említett kódex 217. cikkének (1) bekezdésében meghatározott „könyvelésbe vételével”.

(vö. 17. pont és a rendelkező rész 1. pontja)

2. A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92 rendelet 217. cikkének (1) bekezdése szerinti „könyvelésbe

vételt” meg kell különböztetni a megállapított vámoknak a Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló 94/728 határozat végrehajtásáról szóló 1150/2000 rendelet 6. cikke szerinti, saját forrásokról vezetett könyvelésbe való bejegyzésétől. Mivel a 2913/92 rendelet 217. cikke nem határozza meg az e rendelkezés szerinti „könyvelésbe vétel” gyakorlati részletszabályait, ennek következtében a technikai vagy formai minimumkövetelményeket sem, e könyvelésbe vételt, amely megtörténhet az összeg vámjogszabályok megsértését megállapító jegyzőkönyvbe történő feljegyzésével, oly módon kell végrehajtani, hogy az biztosítsa, hogy az illetékes vámhatóság a vámtartozásból származó behozatali vagy kiviteli vám pontos összegét bejegyezze

a könyvelési nyilvántartásba vagy más ezzel egyenértékű adathordozóba, annak érdekében, hogy az érintett összegek könyvelésbe vétele az adós tekintetében is pontosan történjen.

az adós megfelelő tájékoztatását, és lehetővé teszik számára, hogy az ügy teljes ismeretében gondoskodjon jogainak védelméről.

(vö. 18–20., 22–25. pont és a rendelkező rész 2. pontja)

(vö. 26–30. és a rendelkező rész 3. pontja)

3. A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92 rendelet 221. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a vámhatóságok a megfelelő eljárások szerint joghatályosan csak úgy közölhetik az adóssal a fizetendő behozatali és kiviteli vám összegét, ha e vámok összegét az említett hatóságok korábban könyvelésbe vették. A könyvelésbe vételnek és a vámoszszeg közzlésének időrendjét ugyanis tiszteltben kell tartani annak érdekében, hogy a megfizetésért felelős személyek ne részesüljenek eltérő bánásmódban, és ne sérüljön a vámunió harmonikus működése.

4. A tényleges érvényesülés elvének és az egyenértékűség elvének tiszteltben tartása esetén a közösségi joggal nem ellentétes, ha a nemzeti bíróság a vámhatóság azon nyilatkozatára vonatkozó vélelemből indul ki, amely szerint a behozatali és kiviteli vámok összegét annak az adóssal való közlése előtt a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92 rendelet 217. cikke értelmében „könyvelésbe vették”.

Továbbá a tagállamoknak nem kell elfogadniuk a behozatali vagy kiviteli vám összegének az adóssal való közlése módjára vonatkozó speciális eljárási szabályokat, ha e közlés tekintetében alkalmazhatók azok az általános hatályú belső eljárási szabályok, amelyek biztosítják

Ugyanis valamely meghatározott területre vonatkozó közösségi szabályozás hiányában a hatáskörrel rendelkező bíróságok meghatározása és a közösségi jog közvetlen hatályára alapított jogok védelmét a jogalanyok számára biztosító keresetekre vonatkozó eljárási szabályok kialakítása az egyes tagállamok nemzeti jogrendszerének feladata, az egyenértékűség elvét alkalmazva e szabályok azonban egyrészt nem lehetnek kedvezőlenebbek, mint azok, amelyek a hasonló tagállami jogi keresetekre vonatkoznak,

és a tényleges érvényesülés elvét alkalmazva nem tehetik a gyakorlatban lehetővé vagy rendkívül nehézé a közösségi jogrend által biztosított jogok érvényesítését. E megfontolások érvényesek a közösségi jog megsértésével kapcsolatos jogvitákra vonatkozó keresetekre alkalmazandó bizonyítási szabályok – különösen a bizonyítási teher megosztására vonatkozó szabályok – tekintetében is.

Ennélfogva valamely meghatározott ügyben a nemzeti bíróság megállapítja, hogy az a körülmény, hogy az adósság könyvelésbe vételének hiányában az adósnak kell viselnie a bizonyítási terhet, gyakorlatilag lehetetlenné teheti vagy rendkívül megnehezítheti az ilyen bizonyíték szolgáltatását, különösen mivel olyan adatokra vonatkozik, amelyekkel az adós nem rendelkezhet, a tényleges érvényesülés elve tiszteletben tartásának biztosítása érdekében a nemzeti bíróság köteles a nemzeti jog alapján rendelkezésére álló valamennyi eljárásjogi eszközt igénybe venni, köztük a szükséges bizonyításvétel elrendelését, ideértve azt is, hogy a feleket vagy a jogvitában részt vevő harmadik személyeket felhívhatja valamely irat vagy okirat bemutatására.

(vö. 32–36. pont és a rendelkező rész 4. pontja)

5. A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92 rendelet 221. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a behajtandó vámösszeg közlése előtt az érintett tagállam vámhatóságának ezen összeget könyvelésbe kell vennie, és az ugyanezen rendelet 217. cikkének (1) bekezdése szerinti könyvelésbe vétel hiányában az említett összeget e hatóság nem követelheti, lehetősége van azonban ugyanezen összeg ismételt közlésére az említett rendelet 221. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételek és a vámtartozás keletkezésekor hatályos, elévülési időre vonatkozó szabályok betartásával.

(vö. 37–39. pont és a rendelkező rész 5. pontja)

6. A behozatali vagy kiviteli vámok összege akkor is „jogszabály szerinti” marad a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92 rendelet 236. cikke (1) bekezdésének első albekezdése értelmében, ha ezt az összeget az ugyanezen rendelet 221. cikkének (1) bekezdése szerinti előzetes könyvelésbe vétel nélkül közölték az adóssal, azonban ha az említett rendelet 221. cikkének (3) bekezdésében megállapított határidő lejárt miatt az ilyen közlés már nem lehetséges, az adós főszabály szerint kérheti a tagállam által vele szemben kivetett ezen összeg visszatérítését.

A jogalap nélkül kivetett adókra vonatkozó közösségi szabályozás hiányában az egyes tagállamok belső jogrendjének feladata, hogy kijelölje a hatáskörrel rendelkező bíróságokat, és meghatározza az azon jogok védelmének biztosítását szolgáló keresetek eljárási szabályait, amelyek a közösségi jogból erednek a jogalanyok számára, azzal, hogy e szabályok egyfelől nem lehetnek kedvezőtlenebbek, mint azok, amelyek a hasonló nemzeti keresetekre vonatkoznak (az egyenértékűség

elve), és másfelől nem tehetik gyakorlatilag lehetetlenné vagy rendkívül nehézé a közösségi jogrend által biztosított jogok gyakorlását (a tényleges érvényesülés elve).

(vö. 40–47. pont és a rendelkező rész
6. pontja)